MỘT TRẬN KỊCH CHIẾN VỚI QUẦN KIM CỬU TRIỆT-BIỆT

Trong nguyên tắc võ công, trong lúc giao-đấu mà do dự, tức là tìm lấy cái bại, Quách-Tỉnh đang đứng trước cái bất lợi đó.

Bởi vì, Quách-Tỉnh đang đà tấn công, nếu cứ đánh thẳng vào, dầu không hạ được địch thủ, cũng làm cho địch thủ mất tinh thần mà không dám phản công toàn lực.

Đàng này Quách-Tỉnh không tin vào các thế võ mới của mình, rút tay về, lui lại mấy bước làm cho đối phương dồn hết sức lực để phản công một đòn quá ác nghiệt.

Hoàng-Dung đứng bên ngoài thấy nguy cho tánh mạng người yêu, vội vung tay lên, tức thì bảy tám chiếc kim đồng thi nhau bắn về phía Âu-Dương công-tử.

Lúc này mới thấy tài nghệ Âu-Dương công-tử quả phi thường. Mặc dầu đang vận nội công chống địch thủ, hắn vẫn còn thừa sức để vung quạt gạt phăng tám chiếc kim đồng. Nhưng bất ngờ, hắn cảm thấy dưới bàn chân tê tê, chẳng rõ bị vật gì đánh trúng vào giữa huyệt đạo làm cho hắn phải giảm sức, không đánh Quách-Tĩnh với sức mạnh như ý muốn.

Hắn phát sợ, nhảy vọt ra ngoài hét to :

— Loài chuột nhắt : Dám hèm âm khí vào ta ư ? Nếu có gió hãy đương trường đấu chiến.

Âu-Dương công tử nói chưa dứt lời, đột nhiên một luồng gió hắc tạt đến, và một vật gì theo gió phóng tọt vào miệng Âu-Dương công-tử.

Âu-Dương công-tử cảm thấy nơi đầu lưỡi tê tê, và có mùi như thịt gà, tanh ngắt, nên vội khạc ra, thì đó là một chiếc xương gà đang gặm lở dở.

Thất thần, Âu-Dương công tử ngửa mặt nhìn lên trần nhà, thì một luồng gió khác lại tạt đến rất mạnh. Hắn bước vội để tránh, nhưng không kịp, một chiếc xương gà khạc, không dính một chút thịt bắn vào môm, làm cho hắn gẫy mấy chiếc răng cửa.

Âu-Dương công tử là một tay vũ công trác tuyệt, xưa nay khắp chốn giang hồ, không một ai dám giở trò trêu chọc. Thế mà giờ đã trên đỉnh tường cao kia, có kẻ nào lại dám vuốc râu cọp, coi hắn như một đứa con nít. Bởi vậy; Âu-Dương công tử nổi giận, phóng tầm nhỡn tuyến như điện, về phía xà nhà, thấy có một bọn người lờ mờ khi ẩn khi hiện.

Lập tức, Âu-Dương phi thân lên, vung tay xuất ra một luồng gió mạnh, đánh thẳng vào chỗ người ấy. Đoạn hắn chồm tới, quyết bắt cho được đối phương. Ngờ đâu một luồng gió bay tạt trở lại, làm cho hắn nghi âm khí, liền đưa tay ra bắt lấy vật đó, nhảy xuống đất xem. Chẳng ngờ đó không phải là âm khí, mà là một chiếc xương giò gà khô đét.

Âu-Dương công-tử tức lồng lộng lên, thì thọt trên nóc nhà bật lên giọng cười khanh khách, rồi nói :

— Mày còn khinh miệt ngón quyền trộm gà, bắt chó nữa thôi.

Tiếng nói ấy làm cho Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh mừng tỡ reo hò, vì hai người đã nhận ra giọng nói quen thuộc của Hồng-thất-Công.

Quách-Tĩnh reo lớn :

— A ha ! Thất-Công ! Thất-Công anh em ơi !

Mọi người ngửa mặt lên trần nhà đã thấy Hồng-thất-Công chễnh chệ ngồi xếp bằng tròn trên xườn nhà, tay đang cầm nửa con gà quay nhai nhóc nhách.

Âu-Dương thấy Hồng-thất-Công xuất hiện, kinh sợ đến toát mồ hôi. Tuy nhiên hắn là một tay mưu sĩ Sản lĩnh, liền chắp tay gọi :

— A ! Hồng-Thế-Bá ! Cháu đây xin vập đầu ra mắt.

Hồng-thất-Công đang nhai thịt gà, thấy Âu-Dương tỏ giọng lễ độ, liền nói :

— Mày cũng nhận ra ta là Hồng-thất-Công với lại Thế-Bá sao ? Không không ! Tao chỉ là một gã ăn xin thôi.

Âu-Dương vẫn chắp tay nói với giọng ôn tồn.

— Dạ ! Lần trước cháu gặp bác ở rừng tòng, cháu thật là kẻ có mắt không người, đứng trước Thái-sơn mà không thấy. Tuy nhiên cháu cũng đã bắt chim cầu về Tây vực cáo tri gia thúc (tức là Tây độc Âu-dương-Phong) thì gia thúc có dạy cháu hễ lần sau có gặp Hồng lão Thế-Bá, trước tiên phải quỳ xuống thay gia thúc để vấn an Thế Bá. Vậy nay cháu xin thay mặt gia thúc và kính chào Hồng-lão Thế Bá.

Hồng thất-Công nói :

— Ừ được ! Nhưng ta hỏi thực, hai thú cháu mi đã tác oai tác quái đến bực nào rồi ? Chú thì tàn nhẫn như beo, cháu thì chuyên môn bắt gái đâm hiếp, làm hại sinh linh vô số ! Vậy ta gởi lời lại chúc chú mày, cầu mong hai chú cháu mau tỉnh ngộ, kẻo chết nhăn răng đấy.

Dứt lời, Hồng-thất-Công vừa cười hề hề ...

Âu-Dương công-tử tuy đã nổi nóng, nhưng chẳng lão khoét như ở rừng tòng, đành phải cúi đầu lắm nhắm mấy câu không ai nghe rõ.

Hồng-thất-Công lại hỏi :

— Lúc nãy tao ngủ chốn này, hình như mi nói là ta trộm gà bắt chó... Xin cơm đâu ngõ... Có phải thế chăng ?

Âu-Dương công-tử nghe nói sợ hãi nghĩ thầm :

— Chết rồi, thế ra lão núp ở đó từ lâu !

Tuy nhiên hắn vẫn lanh lẹ đáp :

— Thật tình lúc nãy cháu không ngờ mấy vị anh hùng của hành khất bang lại là môn hạ của bác, nên cháu nói lỡ lời, xin bác và mấy vị lão anh hùng tha tội.

Hồng thất-Công cười sang sảng nói :

— Cháu thằng « Độc vật » xảo trá quá nhỉ ! Mày vừa kêu họ là lão anh hùng, thế mà họ đánh chẳng lại mày. Giờ đây mày lại nịnh tao để lấy lòng. Như thế chẳng hổ lắm ru ?

Âu-Dương công-tử đâu phải là kẻ biết nhún nhường với người già cả. Bởi hắn liệu sức mình không chống nổi với Hồng-thất-Công nên phải hạ mình như thế mà thôi.

Hồng-thất Công hiên ngang nói :

— Mày cậy vào sức của sư thúc mày là thằng « Độc vật » chân truyền cho mày ngón võ sát nhân, nên mày mới dám bước chân đến đất Trung-nguyên làm mưa làm gió ! A.! ha ! Chắc mày cầu mong chúng ta sớm chết đi để mày được tự do bắt nạt thiên hạ phải không ?

Âu-Dương công tử đáp :

— Cháu đâu dám nghĩ thế. Cháu thành thực cầu cho Hồng-Thế-Ba sống mãi mãi lâu già, bởi vì Hồng-Thế-Ba và gia thúc của cháu là những kẻ nức tiếng anh hùng, có cảm tình với nhau bất diệt kia mà !

Hồng-thất-Công nuốt xong miếng thịt gà, lớn tiếng cười ha hả, nói :

— Được lắm ! Tạo nghe giọng nói của mày cũng ngọt ngào, song hàm ý hăn học, chê trách ta cậy già hiếp trẻ chứ gì ? A ha ! Mày có nghĩ thế không ?

Âu-Dương công tử cúi đầu xuống đáp, tỏ ý mặc nhiên thừa nhận sự trách mắng của mình là có.

Hồng-thất-Công lại nói :

— Lão già hành khất là tao, thủ hạ tao toàn là những ăn mày khắp chốn, và đủ hạng. Những kẻ ăn mày đề họp thành bang khá lớn. Tuy nhiên, không đứa nào là đồ đệ của ta cả. Ngay thằng chú mày cũng hiểu cả đời tao chưa hề thu nhận một môn đệ. Như thằng Lê-Sanh đứng kia, vì nó có công lớn trong bang, nên tạo cũng chỉ dạy cho nó một ngón võ thô sơ để giữ mình mà thôi...

Nhưng thế, nó cũng chưa phải là đồ đệ của tao được. Thế mà mày dám dùng câu nói : « ngón võ lỏm gà, bắt chó » để ám chỉ mắng nhiếc tao... Vậy tao bảo thực cho mày biết, nói thật người tao nhận làm đệ tử chân truyền thì chắc chắn người đó không sút kém mày về võ công, mà đức độ còn hơn là « độc vật » của mày xa lắm.

Bị Hồng-thất-Công nhiếc một hồi, Âu-Dương công tử không biết nói sao, phải vảnh mặt lên trời cho đỡ gượng, rồi buông một hơi trống rỗng :

— Lẽ đương nhiên trên đời là thế.

Hồng-thất-Công lại dằng từng tiếng :

— A ! Mày ! Mày lại trỏ giọng khinh khi, hàm ý thách thức với ta ư ? Được lắm !

Âu-Dương công tử lại với giọng ngả ngớn đáp :

— Cháu đâu dám ! Thế bá đã dạy quá lời.

Hoàng-Dung đứng bên cạnh, lúc nãy không còn nhịn nhục được nữa, vội hướng về phía Hồng-thất-Công thưa :

— Thất công tiền bối ! Xin tiền bối chớ cãi vã với hắn làm chi cho uổng lời.

Vừa nói, Hoàng-Dung vừa xăng tay áo như muốn nhảy vào đánh Âu-Dương công tử để bênh Hồng-thất-Công.

Đây là một ẩn ý khôn khéo của Hoàng-Dung. Nàng muốn cho Hồng-thất-Công trừng trị Âu-Dương công tử một phen, bởi lẽ sức nàng không sao đánh lại anh chàng bán linh đó.

Quả nhiên, Hồng-thất-Công trúng kế, cười sảng sặc nói :

— Thằng này quả nhiên mất dạy ! Ta phải trị cho nó một mẻ mới được ! Mày dám ngang nhiên thách đố với tao ư ?

Dứt lời, Hồng-thất-Công nhảy bay xuống đất, thò tay ra lẹ như chớp, giật lấy chiếc quạt trong tay Âu-Dương công tử mà xem.

Chiếc quạt một mặt vẽ cảnh mẫu đơn, cả hoa lá, nét bút rất sắc sảo do nhà danh họa Tư-Hy thời Bắc-Tống vẽ. Mặt bên kia đề mấy dòng chữ, phía dưới ghi mấy chữ khá lớn : « Bạch đà sơn chủ ».

Những chữ này chắc là tự tay Âu-Dương công tử đề.

Hồng-thất-Công gằm lên một tiếng rồi hỏi Hoàng-Dung :

— Con xem trên hàng chữ nhỏ trên nói những gì ?

Hoàng-Dung liếc mắt nhìn qua :

— Dạ, chữ viết xốc xếch, không khác nào lối viết của các chưởng qui ở tửu điếm, có ý nghĩa rất nông cạn, song tự phụ quá mức.

Âu-Dương công tử xưa nay vốn tự cho rằng mình văn hay võ giỏi khinh thế ngạo vật. Nay bị Hoàng-Dung chê trước mặt Hồng-thất-Công và Quách-Tĩnh, lại cả trước một số cao thủ trong hành khất, và nhất là trước số mỹ nhân của hắn, nên hắn lấy làm giận, đưa mắt nhìn Hoàng-Dung như muốn nuốt sống ăn tươi.

Hồng-thất-Công quay lại nói với Quách-Tĩnh :

— Thế thì bây giờ tao thu nhận mày làm đồ đệ độc đáo của tao. Tao từ thuở sinh nhật làm nghề ăn mày chưa nhận ai làm đồ đệ bao giờ. Nếu mày thấy tao làm sư phụ có mang tiếng xấu xa cho mày thì thôi.

Quách-Tĩnh nghe Hồng-thất-Công nói mừng rỡ, bò xuống đất vập đầu bái lạy đủ tám lễ. Trong lúc đó Hoàng-Dung cũng vui mừng chẳng xiết.

Hồng-thất-Công ưỡng bụng nhận đủ tám lễ của Quách-Tĩnh và nói :

— Thế mày chưa gọi tao là sư phụ còn đợi chừng nào nữa ?

Quách-Tĩnh chắm rãi thưa :

— Đệ tử vốn có bảy vị sư phụ là Giang-nam Thất-quái từ trước, cho nên đệ tử nghĩ rằng bổn phận đệ tử cần phải xin phép sư phụ rồi mới gọi.

Hồng-thất-Công cười ha hả nói :

— À ! Thằng này lễ độ và trung hậu nhỉ ! Thôi được ! Tao chưa cần mày gọi tao bằng sư phụ. Tao tuy là kẻ hành khất, song một lời nói ra như đao chém đá. Giờ đây tao truyền cho mày ba thế võ trước tiên.

Rồi Hồng-thất-Công xệnh xoạng múa mấy trước mặt Âu-Dương công tử truyền dạy ba thế võ « giáng long thập bát chưởng » còn lại cho Quách-Tĩnh.

Ba thế này, Quách-Tĩnh đem so với ba thế mà chàng sáng chế ra thì thật là một trời một vực. Ba thế này biến hóa vô cùng kỳ ảo làm cho Quách-Tĩnh sung sướng quá, khâm phục Hồng-thất-Công vô cùng.

Hồng-thất-Công đợi Quách-Tĩnh luyện xong ba thế võ : « 16, 17, 18 » của thập bát giáng long chưởng rồi mới lên tiếng :

— Được rồi ! Bây giờ ta cho phép mày đánh thằng mất dạy kia một trận, hay ta giáo dục cho nó chừa thói dâm dục kia.

Quách-Tĩnh vốn ghét Âu-Dương công-tử đứa tà dâm, nên nghe Hồng-thất-Công nói, liền vung tay đánh thốc vào địch thủ.

Âu-Dương công tử nhanh mắt nẻ tránh, rồi trả lại một chưởng.

Thế là hai bên quần nhau công lực lại càng sôi nổi hơn trước. nói về tinh yếu của thế giáng long thập bát chưởng, thì không có gì rắc rối lắm, chỉ dùng nội công lấy sức mạnh tạo thành những lối biến hóa của nó thì cực kỳ lợi hại. Bởi vậy, những tay cao thủ như Lương-tử-Ông, Mai-siêu-Phong, Âu-Dương công-tử, cũng phải cúi đầu chịu thua cái đảm của Quách-Tĩnh, mà không tìm được cách nào giải phá, mặc dầu mỗi thế giáng long vốn vẹn chỉ có một cái múa mà thôi.

Tại đây, Âu-Dương công tử thấy Hồng-thất-Công truyền ba thế võ Giáng long cho Quách-Tĩnh, mặc dầu hắn cố lưu tâm để ý, nhưng không làm sao lãnh hội được, vì hắn chưa rõ mười lăm thế ban đầu.

Ấy vậy, lúc Quách-Tĩnh chỉ có mười lăm thế Giáng-long, mà đã làm cho Âu-Dương công-tử phải đánh đỡ một cách khó khăn, bây giờ, Quách-Tĩnh có đủ mười tám đường, trọn vẹn cả thập bát chưởng, thì Âu-Dương công-tử tài nào cự lại.

Thật vậy, Quách-Tĩnh sau khi thuần thục được mười tám thế Giáng-long đầu đuôi tiếp ứng, nhanh nhẹn không lường, làm cho Âu-Dương công tử phải trổ hết bốn ngón sở trường của mình mới cản được.

Hai bên đánh nhau được vài chục hiệp, lòng nóng như đốt nghĩ thầm :

— Bây giờ nếu ta không trổ ngón độc thủ gia truyền tuyệt kỹ tất không thể nào thắng nổi. Dầu sao mình là một bật danh tiếng khắp giang hồ, mang danh là một thằng trai theo học gia thúc từ lúc còn nhỏ khổ luyện công phu không biết là bao, mà lại chịu thua một thằng nhỏ, một đứa đồ đệ của lão ăn mày, thì còn gì thể diện gia thúc ta nữa.

Nghĩ như thế, Âu-Dương công-tử liền vung tay xử dụng miếng võ gia truyền do Âu-dương-Phong truyền dạy riêng.

Quách-Tĩnh vô tình đưa tay lên đỡ, chỉ thấy cánh tay của Âu-Dương công-tử mềm nhũn, cong vòng như một cánh cung, rồi

thuận chiều đánh « bịch » một cái trúng vào gáy của Quách-Tĩnh.

Quách Tĩnh sợ hãi, cúi mình xuống chui tọt ra ngoài vòng, rồi lại lao mình vào đánh trả miếng.

Âu-Dương công-tử lanh mắt, né tránh rồi vung tay xử dụng ngón võ trước tấn công.

Lần này Quách-Tĩnh có kinh-nghiệm hơn, không đưa tay đỡ, mà chỉ né sang một bên để tránh, tuy nhiên ngón đòn của Âu-Dương công-tử rất chậm, chỉ loáng mắt Quách-Tĩnh đã bị Âu-Dương công-tử đánh bồi hai đấm nơi bả vai làm cho chàng choáng váng mặt mày.

Hồng-thất-Công đứng ngoài xem thấy thế gọi lớn :

— Tĩnh con ! Ngừng tay lập tức ! Nhận thua nó lần đầu !

Quách Tĩnh tuân lời, nhảy vọt ra khỏi vòng chiến hơn mười bước, và cảm thấy mình mẩy rêm nhức không thể tả.

Tuy nhiên, Quách Tĩnh vẫn hướng về phía Âu Dương công tử nói :

— Đại gia truyền pháp cao minh, tiểu bối chưa phải là đối thủ của công-tử.

Âu-Dương công-tử vô cùng đắc ý, mặt mày hớn hở tỏ ra tự đắc, đứng trống bụng liếc đôi mắt tròn vo nhìn Hoàng-Dung, khẽ gật gù cái đầu.

Hồng-thất-Công chỉ vào mặt Âu-Dương công-tử hỏi :

— Chú cháu nhà mày là loại « độc vật » ngày đêm chuyên môn nuôi dàn rắn để luyện công phu huyền pháp « nhuyễn bi-xà » (mềm như da rắn) nghĩa-là hấp thụ rắn độc tạo thành. Tào đây là lão già ăn mày vẫn chưa nghĩ đến phương pháp nào để phá tan ngón độc ấy. Vậy thì bây giờ, nếu có giỏi thì mày đem theo độc ấy đánh với tao bằng không dám thì cút đi nơi khác cho khuất mắt, hai đàng hãy lấy một.

Âu-Dương công tử trầm ngâm suy nghĩ :

— Lúc gia thúc ta truyền ngón quyền độc đáo này có dặn chỉ nên dùng trong lúc nào bí thế, không còn cách nào hơn. Nay ta dùng thế đó đánh Quách-Tĩnh trong tình thế không nguy gì để cho ông già này khám phá biết được đó là ngón võ « Kim xà quyền » thì thật là đã đắc tội với sư thúc.

Nghĩ như thế, nét mặt Âu-Dương công-tử đang hiên ngang bỗng nhiên tối sầm lại, lòng kinh sợ, vội hướng về phía Hồng-thất-Công chắp hai tay xá một cái, rồi quay ra ngoài đường toan chạy.

Nhưng Hoàng-Dung quát lên lanh lảnh :

— Hãy khoan đi đã, ta còn có câu chuyện cần nói.

Âu-Dương công-tử dừng bước, quay lại, thì thấy Hoàng-Dung xá vập đầu lạy Hồng-thất-Công nói :

— Hồng thân-lão đã thu nhận Quách-Huynh tôi làm đồ đệ mà lại bỏ tôi không nói đến, thật tôi chẳng chút vui lòng.

Hồng-thất-Công hiểu ý Hoàng-Dung muốn xin làm đồ đệ mình tao khoái chí cười sằng sặc nói :

— À ! Mày tinh khôn quá ! Sở dĩ tao nhận Quách-Tĩnh là vì thấy nó thuần hậu, thủy chung nên tao phá lệ thu nhận độc nhất một đứa mà thôi ! Còn mày là cô gái tinh ranh cực điểm, tao đâu dám nhận, và lại mày là con của đại bản sư, lẽ đâu chịu làm đồ đệ một kẻ ăn mày.

Hoàng-Dung quả thật tinh-ranh, biết Hồng-thất-Công có tánh nóng và tự ái, nên tìm lời khích lệ.

— A ! Té ra Hồng lão sợ cha cháu mà không dám nhận cháu làm đệ tử chớ gì. Thân phụ cháu có nhiều người sợ thật, nhưng cháu không ngờ Hồng lão cũng sợ như kẻ khác.

Câu nói của Hoàng-Dung quả nhiên làm cho Hồng-thất-Công nổi lên tự ái, ông ta cười hề hề nhìn vào mặt Hoàng-dung nói :

— Có thật mày bảo tao sợ cha mày là thằng Đông-Tà ấy không ?

Hoàng-Dung làm bộ sợ sệt nói :

— Xin Hồng lão nói nhỏ kẻo cha cháu nghe thì khốn.

— Tao đâu sợ thằng nào mà mày bảo tao nói nhỏ. Này mày hãy lắng tai mà nghe tao nói đây :

— Tao đương nhiên thu nhận mày làm đồ đệ thứ hai ngay từ phút này thử coi cha mày là thằng Đông-tà làm gì được tao. Chỉ một đêm mà tao phá lệ, nhận cả hai đồ đệ đó.

Hoàng-Dung sung sướng cười lớn nói :

— Nay cháu xin lạy Hồng-lão tám lạy để xin làm lễ nhập môn luôn. Vừa đánh trống vừa ăn cướp, Hoàng-Dung cúi đầu lạy Hồng-thất Công đủ tám lễ, rồi hỏi lớn trước mọi người :

— Thưa sư phụ, một lời sư phụ nói ra thật bốn ngựa khó theo. Nay con đã là đệ tử của sư phụ, vậy con xin sư phụ dạy cho con một lời.

Hồng-thất-Công trố mắt hỏi :

— Ừ ! mày muốn gì cứ hỏi !

— Thưa sư-phụ, muốn bắt rắn thì làm cách nào mà bắt ?

Hồng-thất-Công không hiểu Hoàng-Dung hỏi thế để làm gì. Song ông ta thừa biết Hoàng-Dung là một đứa bé tinh thông tinh mánh, mưu mẹo như thần, nó đã hỏi tất nhiên có định ý, nên ông ta đáp :

— Bắt rắn thì bắt vào chỗ bảy thốn. Nghĩa là lấy hai ngón tay ngón trỏ và ngón thứ từ đầu xuống chỗ tay kẹp phải đúng bảy thốn. Nếu nó thuộc vào giống độc xà thì nhích lên một chút tất nhiên nó không còn đủ sức ngo ngoe nữa.

Hoàng-Dung lại hỏi :

— Nếu gặp con rắn lớn quá, dùng ngón tay kẹp không nổi thì phải làm sao ?

Hồng-thất-Công đáp :

— Nếu gặp rắn to quá thì dùng tay bên trái nhử, cho nó há mồm chực táp. Hễ nó chực táp thì tất gân cốt nổi lên bấy giờ mới [illegible] nó cũng phải đúng bảy thốn.

Hoàng-Dung đắc ý, đưa hai tay hứng rượu, xoà một lượt, làm ra vẻ cổ quái, rồi quay lại Âu-Dương công-tử nói :

— A ! Nay ta đã thụ giáo Hồng lão-công, và có thứ thuốc trừ rắn này, dầu mi có dùng trăm miệng « nhuyễn bì xà » ta cũng chẳng sợ. Vậy mi cần phải đề phòng đừng trách ta tàn nhẫn.

Âu-Dương công tử thấy Hoàng-Dung toan giao đấu với mình, nghĩ thầm :

— Đấu với nàng ta cần dùng đến ngón quyền « kim xà » nếu ta không ôm nàng vào lòng được chẳng xứng danh là tay anh hùng hảo hớn hôm nay.

Nghĩ như vậy, Âu-Dương công tử tươi cười đáp :

— Kẻ hèn này có bị chết vào tay cô nương cũng được tự hào là một chàng trai hữu phước.

Hoàng-Dung lên tiếng :

— Các ngón võ công của mi ta đã nhận rõ, toàn là loại tầm thường, nay ta chỉ cần mi đem [illegible] Âu-Dương tử

— Công nương [illegible] dùng ngón tay kẹp vào [illegible] Hoàng-Dung hỏi

— Nghĩa là phải làm thế nào [illegible] việc như vậy [illegible] mi đã thua cuộc [illegible] tử mỉm cười nói [illegible] muốn dạy kẻ hèn này thế nào cũng được, cô [illegible] gì có [illegible] mình. Miệng thì miệng người mà lòng thì lòng rắn ! Mi hãy [illegible] đây.

Nói chưa dứt lời, Hoàng-Dung đã đánh tới một quyền, vận dụng theo thế « phá ngọc thương » của Hồng-thất-Công truyền thụ cho trước.

Âu-Dương công tử vừa kịp né mình tránh thì Hoàng-Dung đã dùng chân trái quét ngang một cái, đồng thời dùng thế « phi phụ thượng » thụp tay phải lại như một cái cầu móc, đánh tới, thế này cũng của Hồng-thất-Công dạy cho nàng lúc ở rừng tùng.

Âu-Dương công tử thấy Hoàng-Dung một lúc ra hai thế võ cực kỳ lợi hại, nên không dám xem thường, vội nhảy ra đằng sau, rồi dùng thế Kim-Xà đánh vào bả vai Hoàng-Dung.

Lại một lần nữa, Âu-Dương công tử đã phá luật cấm của giả thúc dùng thế độc, trong lúc không phải để thoát thân.

Ngón võ bí truyền « Kim xà » rất mau lẹ và thần tốc. Tuy nhiên [illegible] một lúc.

Hồng-thất-Công [illegible] Dĩ nhiên. Nếu không [illegible] được mà còn có thể bị nó [illegible] làm mồi lại có thuốc [illegible] sợ nó [illegible] Hoàng-Dung lấy xong, đứng dậy nói với Hồng-thất-Công :

— Thưa sư phụ ! Con muốn xin sư phụ một liều thuốc trừ rắn.

Hồng-thất-Công nghĩ thầm :

— Con nhỏ này xin thuốc trừ rắn để làm gì mà rắc rối vậy nhỉ ? Ta gặp rắn độc thì chỉ dùng gậy đập chết mà thôi, còn nếu đem theo thuốc là thuốc giải độc, làm gì có thuốc trừ rắn.

Ông ta chưa kịp đáp thì Hoàng-Dung đưa mắt nhảy nhỏ, ý ta cam thấy được Hoàng-Dung sắp dụng ý chi đây, liền lấy rượu đeo sau lưng, mở nút rút vào tay Hoàng-Dung và nói :

— Đây, ta cho con thuốc trừ rắn. Thuốc này thấm vào tay

vào miếu lục lạo xem sao.

Quách-Tĩnh gật đầu bỏ ngựa chạy vào từ đường. Bỗng có tiếng Hoàng-Dung nói nheo nhéo :

— Quách-huynh ! Anh xem lối khinh công của em như thế này có tài chăng.

Quách-Tĩnh ngẩng đầu lên thì thấy nàng đang móc hai chân lên đầu một con kỳ lân bằng đá, trút mình xuống, hai tay múa máy làm trò.

Quách-Tĩnh không nhịn cười được, nói :

— Bé Dung còn con nít quá nhỉ !

Hoàng-Dung hất mặt đáp :

— Chữ Quách-huynh đã là người lớn sao ? Hai người nhìn nhau nhìn cười.

Nhắc lại Dương-Khang từ khi Quách-Tĩnh dặn ở lại ngoài trấn, chàng lẩn mò xem Quách-Tĩnh hành động ra sao.

Đến khi chàng thấy Quách-Tĩnh xấn vào đánh quân nước Kim cứu ba người Mông-Cổ trước ngôi nhà từ đường, chàng lấy làm kinh ngạc.

Tuy nhiên, chàng cũng lẩn mò núp theo xem cuộc đấu. Mặc dầu đêm tối như bưng, Dương-Khang tinh mắt nhìn thấy Hoàng-nhan-Liệt có mặt trong đám quân Kim.

Đầu tiên hình ảnh Hoàng-nhan-Liệt đập vào óc Hoàng-nhan-Khang làm cho chàng nghĩ đến thù cha. Nhưng chẳng bao lâu chàng lại nghĩ :

— Dù sao Nhan-Liệt cũng là kẻ nuôi nấng mình trong suốt mười năm qua. Tuy Nhan-Liệt không phải là cha đẻ, nhưng đã quý mình như con ruột, thì mình nỡ nào hại Nhan-Liệt cho đành. Hơn nữa, Nhan-Liệt lại là Vương tử chi tôn, nay mai sắp sửa lên ngôi Hoàng đế...

Ý nghĩ ấy làm cho Dương-Khang không còn lòng nào trả thù được.

Ngay lúc đó Quách-Tĩnh lại hạ ba tên quỷ Hoàng-hà, khiến cho Hoàng-Nhan-Liệt sợ hãi chạy trốn.

Dương-Khang sợ rằng nếu để cho Nhan-Liệt luống cuống, lộ ra Quách-Tĩnh thấy thì tánh mạng khó toàn. Tình thế cấp bách ấy, Dương-Khang không còn kịp suy tính gì hơn vội nhảy ra để cứu Nhan-Liệt.

Chẳng may, lúc đó Quách-Tĩnh tóm được hai tên quân Kim, ném mạnh về phía Nhan-Liệt, làm cho Nhan-Liệt phải tụt xuống đất để tránh.

Lấy giờ quân Kim lại sợ hãi lui về phía Nhan-Liệt, làm cho Nhan-Liệt bị lôi.

Dương-Khang phi thân đến chỗ Nhan-Liệt, hai tay đỡ Nhan-Liệt dậy nói nhỏ vào tai :

— Phụ vương ! Con là Khang đây ! Xin phụ-vương chớ lên tiếng ! Nguy hiểm !

May cha con Hoàng-nhan-Liệt gặp lúc tối trời nên không ai trông thấy.

Dương-Khang vận hết sức lực bế Hoàng-nhan-Liệt chạy về phía từ đường thoát nạn. Vì Dương-Khang trước đã trú ngụ nơi đây, nên thuộc hết đường lối trong ngoài, chàng cõng Nhan-Liệt vào cửa sau, rồi ẩn mặt vào một gian vọng cung kín đáo.

Đến khi nghe tiếng hò reo đã yên lặng, cha con Dương-Khang mới yên tâm.

Hoàng-nhan-Liệt hỏi Dương-Khang :

— Tại sao con lại lạc đến đây ? Thằng con nít đánh bại bà trưởng Hoàng-hà vừa rồi là thằng nào mà bản lãnh cao cường vậy ?

Hoàng nhan-Khang đáp :

— Nó họ Quách tên Tĩnh, con ruột của Quách-khiếu-Thiên, tại Ngưu gia thôn thuộc phủ Lâm An nhà Tống đó.